

Ние чакахме татко да разрѣже голѣмата любеница, която бѣше донесълъ отъ пазаря.

Следъ като се нахранихме всички, татко взе единъ ножъ и започна да разрѣзва любеницата. Той я раздѣли на равни части и на всѣкиго даде по единъ хубавъ рѣзенъ.

Но едва започнахме да ядемъ, надъ главитѣ ни забрѣмча една пчела. Тя бързо кацна върху едно малко парче любеница. Заби си пчеличката хоботчето, постоя малко и следъ това пакъ отлитна нѣкъде.

Ала не следъ много надъ насъ забрѣмча цѣлъ роякъ пчели. Ние се уплашихме, но татко ни успокои. Той ни каза, че като не ги дразнимъ, пчеличкитѣ нѣма нищо зло да ни сторятъ.

И, наистина, пчеличкитѣ накацаха върху масата и забиха хоботчетата си въ разхвърленитѣ тукъ-тамъ парченца отъ любеницата.

— Виждате ли, деца, каза ни татко, като посочи пчеличкитѣ. Тука преди малко дойде само една. Но, като видѣ, че има храна и за други пчелички, бързо отлитна и ги доведе тукъ. И, ето, тѣ сега всички ще отнесатъ по малко въ общиятъ кошеръ.

— И вие, деца, когато станете голѣми, бждете като пчеличката, която първа дойде тука. Когато има за васъ, недейте забравя другитѣ, които нѣматъ.

Вл. Русалиевъ.

СТОЯНЪ И ОРЛИ

Качи се Стоянъ, покачи	Тъкмо се Стоянъ покачи,
На едно дърво високо,	Тъменъ се облакъ зададе,
Сиви орлета да вади,	Два го орела водѣха,
Ноктитѣ да имъ изрѣзва,	Право къмъ дърво летѣха
Гайдата да си обнизва,	И се въ Стояна забиха
Гайдата и ручилото.	Очитѣ да му изкълватъ.

Народна пѣсень.